

Droomprins

1

Er lag stof op de rand van de boekenkast. Het kringelde omhoog toen ze het oude fotoalbum voorzichtig naar zich toe trok. In de baan zonlicht danste het besluiteloos rond. Het album had een onhandig, groot formaat. Lydia wankelde op de kruk die ze als opstapje had gebruikt, maar wist zich toch staande te houden. Voorzichtig legde ze het album op het bureau van haar vader om met haar handen vrij van de kruk te springen. Ze blies het stof van de bruinrode bovenkant van het album en nam het mee naar haar hoekje bij de verwarming waar ze geacht werd te studeren. Ze schoof haar boeken aan de kant en nestelde zich met haar rug tegen de verwarming, die op deze zonnige septemberdag koud aanvoelde.

In de baan zonlicht speelde het stof verder tot het ter aarde zonk. Ze trok haar in donkerblauwe jeans gehulde benen onder zich. Van buiten klonken geluiden. Kinderen die een spannend spel speelden, een auto die door de straat reed. Geluiden die bij dit huis en bij deze buurt hoorden. Lydia lette er niet op en sloeg het album open. Nooit eerder had ze in dit fotoalbum gekeken, hoewel het in haar herinnering

altijd helemaal linksboven in de boekenkast van haar vader had gestaan. Pas vandaag had het werkelijk haar nieuwsgierigheid gewekt, terwijl ze haar best deed om haar aandacht bij haar studieboek over gezondheidskunde te houden. Het was haar ineens opgevallen en de vraag had zich aan haar opgedrongen waarom het niet gewoon tussen al de andere albums in de boekenkast in de kamer stond. Vanaf het moment dat die vraag bij haar was opgekomen waren haar gedachten steeds weer naar dat album toe getrokken. De vraag leidde haar af van de leerstof en hoe beter ze zich daarop trachtte te concentreren hoe meer haar gedachten afdwaalden naar dat album. Nu ze het hier in haar handen had, voelde het alsof ze iets had gedaan wat verboden was.

Ze schoof dichters met haar rug tegen de kille verwarming, streek het halflange, donkerblonde haar achter haar oren en bekeek de bruine foto op de eerste bladzijde, bladerde langzaam verder. Haar grijze ogen namen nauwlettend de beelden in zich op. Mannen in legeruniform, een soort vereniging met allemaal jongens die met strakke gezichten in de lens keken, een trouwfoto, gevolgd door de foto van een jong gezin. De vrouw, gekleed in een donkere jurk

met daaronder rijglaarsjes en het donkere haar opgestoken, droeg een ronde baby in haar armen. Glimlachend keek ze in de camera, maar het was te zien dat het lang geduurd had voordat de fotograaf geknipt had. De glimlach was bevroren. De man had een hoed in zijn hand. Hij stond met zijn borst vooruit. Hij lachte niet, en er lag een wat hooghartige uitdrukking op zijn gezicht. Hij keek zoals haar vader kon kijken als hij op zondagmorgen zijn blik over de gemeente liet glijden, vlak voordat hij met zijn preek begon.

‘Walter, Doortje en de kleine Pieter’ stond er in sierlijke letters onder geschreven. Ze had de foto nooit eerder gezien, maar ze wist dat de kleine Pieter haar grootvader moest zijn. Zover ze zich kon herinneren, was hij altijd een humorige man geweest met wie ze nauwelijks een band had. Sinds hij in een verpleeghuis woonde, bezocht ze hem zelden. Op deze foto keek hij met een heldere blik in de camera. Het was nauwelijks voor te stellen dat de bittere, verwarde man in het verpleeghuis dezelfde was als de baby op de foto. De man met het hooghartige gezicht was zijn vader en dus haar overgrootvader. Walter Buysrogge heette hij. Haar vader droeg dezelfde naam. Haar

vader had weleens over zijn grootouders verteld. Vroeger had hij een tijdje bij hen op de boerderij gewoond. Het was kort na het vertrek van zijn moeder geweest. Ze had niet voor hem kunnen zorgen, had hij eens gezegd, maar ze had nooit precies de reden geweten en het onderwerp leek in het leven van haar vader taboe.

Langzaam bladerde ze verder, bekeek nauwlettend al die foto's en ontdekte toen een lege bladzijde. Acht lege fotohoekjes verraadden dat de bladzijde niet altijd leeg was geweest. Gebleven waren de sierlijke letters. 'Huwelijksdag Pieter en Nel'. Pieter was haar opa, Nel moest de haar onbekende oma zijn, de echte moeder van haar vader. Zoals de foto's uit het boek waren weggehaald, zo leek ook haar bestaan uit de familie te zijn verwijderd. Ze staarde naar de bladzijde, alsof die lege pagina haar er plotseling van doordrong hoe vreemd het was dat haar echte oma in de familie volkomen werd doodgezwegen. Natuurlijk was het bekend dat haar grootouders in vroegere tijden gescheiden waren. Voor haar keurige opa moest dat iets vreselijks zijn geweest. In die tijd was scheiden een schande. Wellicht had hij die schande nooit kunnen verwerken en al helemaal niet

omdat zij het was die hem verlaten had.

Ze sloeg de bladzijde om, maar de volgende foto's wisten haar aandacht niet werkelijk te trekken. Haar gedachten bleven bezig met haar grootouders. Opa Buysrogge was nooit een vrolijke man geweest. Als klein meisje was ze altijd een beetje bang voor hem. Hij werd snel driftig. Als hij haar vroeg iets voor hem op te halen, werd ze zenuwachtig. Juist daardoor kwam het voor dat ze niet zo snel kon vinden wat hij wilde hebben en veel geduld bezat opa niet. Mopperend kwam hij haar dan achterna. Zijn harde stem verweet haar dat hij ook nooit iets aan haar kon overlaten. Die nervositeit leek alom aanwezig te zijn als opa in de buurt was. Zelfs haar ouders leken zenuwachtig te worden als opa op bezoek kwam. Iedereen in huis deed zijn uiterste best om niet op de overdreven lange tenen van de man te gaan staan.

Oma was heel anders. Hendrika was de tweede vrouw van haar opa en haar vader zei altijd dat hij haar als zijn moeder zag. Oma wist heel goed met opa om te gaan. Ze wist zijn driftbuien in de kiem te smoren, wees hem op zijn onredelijkheid als dat nodig was. Het leek of zij de enige was naar wie hij echt luisterde. Drie jaar geleden was ze plotseling overleden

en sinds die tijd was het met opa bergafwaarts gegaan. De diagnose Alzheimer werd gesteld. Haar ouders en haar tantes deden alles wat in hun vermogen lag om opa zo lang mogelijk thuis, in zijn vertrouwde omgeving te laten blijven. Een halfjaar geleden was dat een onmogelijkheid geworden. Hij werd opgenomen op de afdeling voor dementerende ouderen van een verpleeghuis. Als ze hem opzocht, wist hij niet eens meer wie ze was. Langzamerhand was de frequentie van haar bezoeken afgenomen, mede om zijn boosheid die soms groteske vormen aannam. Het leek net alsof hij alleen nog maar boos kon zijn en de naam van de vrouw, die hij altijd zo zorgvuldig had ontweken, leek hem nu voor in de mond te liggen. Soms ging ze nog met haar moeder mee die met grote trouw haar schoonvader bleef opzoeken. Het was beschamend hoe haar opa tekeering als hij meende dat haar moeder zijn eerste vrouw was.

Traag bladerde ze verder en ontdekte haar vader als baby op een schapenvacht, haar vader met kniekousen, haar vader achter een tafeltje met een opengeklapt boek. De lachende mond liet zien dat hij flink aan het wisselen was. Het ontlokte haar een vertederde glimlach. Een

glimlach die verdween toen ze plotseling snelle voetstappen op de trap hoorde. Ze sloot het boek, wilde het wegleggen, maar wist zo snel niet waar. De deur van de studeerkamer werd al geopend. Haar vaders zware stem vulde het vertrek. ‘Zo, kijk eens aan. Mijn dochter is druk aan de studie. Waarom zit je niet achter mijn bureau? Die verwarming is helemaal niet aan. Het zit toch veel prettiger achter mijn bureau dan zo op de grond?’ Hij stond al naast haar. ‘Wat heb je daar?’ Zijn wenkbrauwen fronsten. ‘Je hebt mijn boekenkast geplunderd, zie ik. Ik zou daar normaal gesproken geen enkel probleem mee hebben. Integendeel, ik zou het toejuichen dat mijn jongste dochter iets aan haar ontwikkeling wil gaan doen, maar, Lydia, waarom heb je nou juist dat fotoalbum uitgekozen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik hou ervan om oude foto’s te bekijken.’

‘Als je geacht wordt te studeren, vind ik dat een hele slechte keuze. Ik verzoek je dan ook vriendelijk om dat boek weer terug te zetten en het te laten staan waar het stond.’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Zoals ik al zei, de rest van de boekenkast staat tot je beschikking. Je lijkt warempel op Adam en Eva.

Dat stel had ook de hele tuin tot hun beschikking. Overal mochten ze aankomen, behalve aan die ene boom en uitgerekend van die ene boom wilden ze de vrucht. Met alle gevolgen van dien, dochter. Dankzij hun keuze heb ik een dagtaak aan het werk in de gemeente.'

Hij grijnsde en keek toe hoe ze op de kruk klom. 'Breek je nek niet. Misschien wil je nog een ander boek uitzoeken? Nee dus, als ik zo naar je gezicht kijk, dan was dat een hele domme vraag.' Hij stak haar zijn hand toe die ze negeerde. Ze sprong op de grond.

'Kleine meisjes worden groot,' mijmerde hij. 'Zelfs mijn jongste dochter is volwassen aan het worden. De tijd vliegt, kind. Ik herinner me de dag van je geboorte als de dag van gisteren. Op je tweeënveertigste verwacht je niet nog eens vader te worden. We meenden dat ons gezin compleet was, maar daar had God andere ideeën over. Gek hè, je blijft toch altijd m'n kleine meisje, zelfs nu je je mavo-diploma op zak hebt en verder gaat met SPW. De anderen begonnen natuurlijk ook op latere leeftijd aan hun vervolgstudie. Jij bent nog maar net zeventien.'

'Dat scheelt maar een paar jaar.'

'Jawel, maar het lijkt toch anders als je kin-

deren zes jaar gymnasium doorlopen of die mavo.'

'Theoretische leerweg heet dat tegenwoordig, pa.'

'Wat maakt het uit? Het komt in principe op hetzelfde neer.'

Ze deed geen moeite meer om het uit te leggen. Theoretische leerweg was ook nog lang geen gymnasium.

'Blijf je hier op je kamer?' wilde ze van hem weten.

'Ik wilde me voorbereiden op de bijbelstudie van vanavond. Wat mij betreft kun je blijven zitten. Rijd je vanavond weer met me mee?'

'Roos haalt me op.'

'Ik heb anders niet graag dat je in het donker fietst.'

'We zijn met z'n tweeën, pa.'

'Wacht anders op me tot de laatste groep ook bijbelstudie heeft gehad. Ik kan de fietsendrager meenemen.'

'We vinden het niet erg om te fietsen.'

'Het is maar een kleine moeite om jullie mee te nemen.'

'We moeten dan een uur wachten tot je klaar bent.'

'Neem maar wat schoolboeken mee om in

die tussentijd te studeren.'

Hij had het laatste woord. Met een schouderophalen pakte ze haar boeken van de grond.

'Je hoeft om mij hier niet weg te gaan.'

'Ik moet toch nog iets op m'n computer doen,' zei ze. Ze kende zijn manier van voorbereiden. Vaak mompelde hij zo luid dat ze haar gedachten niet bij de leerstof kon houden. Ze trok de deur van de studeerkamer achter zich dicht en liep naar haar eigen lichte slaapkamer. Een felrode dekbedhoes sierde het grenen ledikant waarop een hele rij pluchen dieren stond opgesteld, variërend van een hardroze biggetje tot een felgroene slang. Er stond een klein rotan tafeltje met twee stoelen in een hoek. Voor het raam stond een computer op een grenen bureau, tegen de muur ernaast een boekenkast, gevuld met alle boeken die ze in de loop van haar leven verzameld had. Ze drukte de computer aan, keek of ze e-mail had en meldde zich aan op MSN om te kijken of er mensen online waren met wie ze kon chatten. 'Heartbreaker Romeo zegt hey,' meldde nu een schermpje onderin haar beeld.

Zij klikte zijn naam aan en typte bij wijze van begroeting 'Hé.'

'Hoe was je dag?' wilde hij weten.